

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 810/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Havlátom, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2 Nt 7/2015 z 15. júna 2015 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 Tos 110/2015 z 22. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Nt 7/2015 z 15. júna 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 110/2015 z 22. júna 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol odsúdený za spáchanie obzvlášť závažného zločinu podvodu formou spolupáchateľstva. Sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na obnovu konania, ktorý spočíval v predložení nového znaleckého posudku, ktorý mal byť podľa jeho názoru spôsobilý spochybníť výrokovú časť odsudzujúceho rozsudku, keďže znalec v ňom zmenil svoje pôvodné stanovisko. Vo veci bolo rozhodnuté napadnutým rozhodnutím okresného súdu. Ním bol návrh na obnovu konania zamietnutý s odôvodnením, že nie je spôsobilý dosiahnuť sťažovateľom požadovaného výsledku. Proti uvedenému podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým rozhodnutím krajského súdu - sťažnosť bola zamietnutá.

Sťažovateľ konaniu pred všeobecnými súdmi vytýka, že *«Okresný súd v Uznesení OS však uviedol, že*

- „opätovne konštatuje, že je dostatok dôkazov, ktoré samy o sebe nasvedčujú vine odsúdeného, a teda len skutočnosť, že znalec, ktorý opätovne vypracoval znalecký posudok, zmenil svoje stanovisko, ešte nezakladá automaticky možnosť celú vec revidovať a preskúmať, nakoľko sa jedná len o jeden, nie kľúčový dôkaz, naopak vo veci bolo vykonané množstvo ďalších dôkazov, ktoré bez zohľadnenia uvedenej zmluvy potvrdzujú vinu odsúdeného“ (strana 4 Uznesenia OS).

Krajský súd v Uznesení KS však uviedol, že

- „ako už uviedol súd prvého stupňa, fiktívnosť zmluvy bola preukázaná aj inými dôkazmi, ako len samotným znaleckým posudkom. Fiktívnosť zmluvy, hoci by bola uzatvorená i v roku 2001, preto vyplýva aj z ostatných vykonaných dôkazov“ (strana 5 Uznesenia KS).

- „obžalovaný konal v podvodnom úmysle a zmluva o sprostredkovaní bola fiktívna bez ohľadu na skutočný čas jej vypracovania. Jednalo sa o „spiacu“, utajenú zmluvu

a odsúdení čakali s realizáciou plnenia z nej na vhodný okamih. K „realizácii plnenia“ na základe tejto zmluvy sa následne odsúdený [REDAKOVANÉ] odhodlal zrejme pod tlakom času až v dobe, keď vedel, že bude zo spoločnosti odvolaný ...“ (strana 5 Uznesenia KS).

- „Vina odsúdeného bola riadne zistená aj inými dôkazmi, ako bol pôvodný znalecký posudok KEÚ PZ ..“ (strana 6 Uznesenia KS).

Zdôrazňujem a trvám na tom, že keďže som novým dôkazom (Nový Znalecký posudok ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2014/18732) vyvrátil tvrdenia a závery pôvodného znaleckého posudku, čo súdy v konečnom zmysle aj výslovne v odôvodnení Uznesenia OS, aj Uznesenia KS uznali, je toto taký nový dôkaz, ktorý vyvoláva opodstatnene pochybnosti o správnosti pôvodného rozsudku o mojej vine a treste, a preto bolo namieste povoliť obnovu pôvodného konania nakoľko tu existuje pravdepodobnosť iného rozhodnutia o vine a treste.».

Sťažovateľ je na základe uvedeného presvedčený, že všeobecné súdy pri posudzovaní otázky povolenia obnovy konania postupovali *ultra vires* a namiesto posúdenia toho, či v danom prípade novo predložený znalecký posudok bol sám osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi schopný odôvodniť iné rozhodnutie o vine [§ 394 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „trestný poriadok“)], pristúpili priamo k posúdeniu otázky viny odsúdeného (ktorá mala byť posudzovaná až v obnovenom konaní).

Sťažovateľ taktiež namieta, že krajský súd do napadnutého uznesenia bez ďalšieho nekriticky prebral časť výpovede svedka z hlavného pojednávania pred okresným súdom, ktorej dôveryhodnosť mala byť v ďalšom konaní vyvrátená.

V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ žiada vysloviť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Nt 7/2015 z 15. júna 2015 a napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 110/2015 z 22. júna 2016, napadnuté rozhodnutia žiada zrušiť a vec vrátiť súdom na ďalšie konanie. V ďalšom žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € a náhrady trov konania.

Priznanie primeraného finančného zadost'učinenia s'ťažovateľ odôvodňuje svojvoľnosťou a hrubosťou porušenia práv, zásahom do práv na ochranu osobnosti, odlúčením od rodiny, zdravotným stavom, pocitom bezmocnosti a menejcennosti a stratou dôvery v možnosť poskytnutia spravodlivosti.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nespĺňajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávneným subjektom, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (obdobne napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že pri posúdení sťažovateľom podaného návrhu na obnovu konania došlo k posúdeniu otázky viny za spáchaný zločin.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 2 Nt 7/2015 z 15. júna 2015.

System ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. US 13/01).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu.

Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. Ochrana jeho právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti prvostupňovému rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania.

Ústavný súd tak rozhodol o odmietnutí sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 2 Nt 7/2015 z 15. júna 2015 podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Následne sa ústavný súd zaoberal ostatnou časťou sťažnosti smerujúcou proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 2 Tos 110/2015 z 22. júna 2016.

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenia ktorého sa sťažovateľ dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou

zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí v podstatnom uviedol: *«Krajský súd musí konštatovať, že tento nový dôkaz nie je sám osebe ani v spojení s inými dôkazmi spôsobilý privodiť vo vzťahu k odsúdenému iné rozhodnutie o vine a treste.*

Samotná skutočnosť, že zmluva o sprostredkovaní mohla byť vypracovaná v roku 2001 totiž ešte nespochybňuje výsledok, že sa jednalo o zmluvu fiktívnu.

Ako už uviedol súd prvého stupňa, fiktívnosť zmluvy bola preukázaná aj inými dôkazmi, ako len samotným znaleckým posudkom. Fiktívnosť zmluvy, hoci by bola uzatvorená i v roku 2001, preto vyplýva aj z ostatných vykonaných dôkazov.

Je zrejmé, že napriek tomu, že zmluva bola uzatvorená v roku 2001, o jej existencii okrem [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ktorí boli za toto konanie odsúdení) nikto nevedel. Nebola vôbec doložená do oficiálneho účtovníctva a ostatných dokumentov spoločnosti. Objavila sa až po odvolaní odsúdeného z funkcie konateľa spoločnosti. Nebola podpísaná svedkyňou [REDAKOVANÉ], čo bolo v rozpore s vnútro podnikovými smernicami. Neexistoval ani žiaden doklad preukazujúci plnenie na základe zmluvy. Predstavitelia spoločnosti [REDAKOVANÉ] jednoznačne uviedli, že o uzatváranie uvedeného typu zmlúv nebol v spoločnosti záujem a už vôbec nie na také vysoké sumy. Jeden zo svedkov uviedol, že odsúdený [REDAKOVANÉ] sa pred ním vyjadril, že poškodenej spoločnosti ukradol 10 miliónov. Odsúdený dal príkaz na prevod sumy 10 710 000,- Sk (355 506,87 €) dňa 21.02.2006, teda v čase keď na takýto postup samostatne nemal oprávnenie (obmedzenie plnej moci týkajúcej sa platieb z 1.2.2006) a keď už vedel, že bude z funkcie konateľa a vedúceho organizačnej zložky odvolaný. Následne bol v ten istý deň zo všetkých funkcií v poškodenej spoločnosti odvolaný. O existencii spornej zmluvy o sprostredkovaní sa pritom dozvedeli predstavitelia a zamestnanci poškodenej spoločnosti až potom, čo v nej odsúdený prestal pracovať.

Z uvedeného jasne vyplýva, že obžalovaný konal v podvodnom úmysle a zmluva o sprostredkovaní bola fiktívna bez ohľadu na skutočný čas jej vypracovania. Jednalo sa o „spiacu“, utajenú zmluvu a odsúdení čakali s realizáciou plnenia z nej na vhodný okamih.

K „realizácii plnenia“ na základe tejto zmluvy sa následne odsúdený [REDAKOVANÉ] odhodlal zrejme pod tlakom času až v dobe, keď vedel, že bude zo spoločnosti odvolaný a nebude mať už inú príležitosť na odčerpanie sumy 10 710 000,- Sk z účtov poškodenej spoločnosti.»

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predstreté dôvody obnovy konania za spôsobilé na povolenie obnovy konania právoplatne skončenej veci. V prípade napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Čo sa týka namietaného priameho rozhodnutia o vine sťažovateľa namiesto posúdenia splnenia podmienok pre obnovu konania, sťažovateľ zakladá tento argument na jedinej skutočnosti, a to, že obnova konania povolená nebola aj napriek výskytu nového dôkazu vo veci (znaleckého posudku, v ktorom súdny znalec zmenil svoj pôvodný názor), čo v konečnom dôsledku môže evokovať pocit, že tým bolo rozhodnuté o vine sťažovateľa. Sťažovateľ teda od všeobecných súdov požaduje výklad, ktorým by výskytom nového dôkazu vo veci bola automaticky pripustená obnova konania.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z citovaného ustanovenia Trestného poriadku však vyplýva, že nový znalecký posudok vo veci bez ohľadu na to, či podľa názoru sťažovateľa svedčil v prospech jeho

nevinu, podliehal revízii súdom z toho pohľadu, či mal potenciál sám alebo v spojení s inými skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa. Práve z tohto pohľadu bola vec pertraktovaná pred krajským súdom a práve na to sa sťažovateľ paradoxne zároveň aj sťažuje, keď tvrdí, že krajský súd mu vysvetlil, že ním predložený dôkaz nie je spôsobilý priviesť vec k inému rozhodnutiu (a to robiť nemal, lebo tým mal podľa názoru sťažovateľa zároveň posúdiť aj jeho vinu). Sťažovateľova argumentácia sa tak dostáva iba do úrovne tautológie, keď príčinu jedného rozhodnutia z jedného konania (v konaní o povolení obnovy konania šlo posúdenie otázky, či je nový dôkaz spôsobilý ovplyvniť pôvodné rozhodnutie o vine) stotožňuje s dôsledkom celkom iného rozhodnutia z celkom iného konania (rozhodnutia z pôvodného konania, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu na základe skupiny dôkazov a preukázaného zavinenia), a to iba z dôvodu, že tento dôsledok z celkom iného konania (uznanie vinným zo spáchania trestného činu v pôvodnom konaní) tak ostane nezmenený. Posúdenie otázky, či boli splnené podmienky na obnovu konania, v konečnom dôsledku možno z veľmi obmedzeného uhla pohľadu a pri zanedbaní osobitostí oboch konaní vnímať ako vyúsťujúce do záveru, že sťažovateľov status ostáva nezmenený (zo spáchania trestného činu ostáva vinným), pretože vec sa znovu prerokúvať nebude, avšak toto nemožno nekriticky stotožňovať so samotným posúdením viny v pôvodnom konaní, keďže každé z pertraktovaných rozhodnutí, či už ide o rozhodnutie o (ne)povolení obnovy konania, alebo rozhodnutie o uznaní vinným zo spáchania trestného činu, vyvoláva rovnaký dôsledok na základe diametrálne odlišných príčin. V konaní o povolení obnovy konania bola posudzovaná iba „spôsobilosť“ nového dôkazu nabúrať ustálený celkový skutkový stav a zavinenie sťažovateľa na spáchaní trestného činu, ktoré boli v pôvodnom konaní náležite preukazované. To, že sťažovateľ spochybňuje jeden fragment ustáleného skutkového stavu, nemusí bez ďalšieho nekriticky viesť k záveru o vadnosti pôvodného rozhodnutia (o vine), a to aj napriek tomu, že sťažovateľ tento fragment subjektívne považuje za kľúčový. Bolo práve účelom konania o povolení obnovy konania sa s uvedeným vysporiadať, keďže nie je v záujme právnej istoty objektívne možné automaticky otvárať každé právoplatne ukončené konanie iba na základe výskytu akéhokoľvek nového dôkazu vo veci bez zhodnotenia jeho váhy vo vzťahu k iným

skutočnostiam, čo krajský súd aj urobil a v čom ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu nezistil žiadne nedostatky.

V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorý sa dožaduje iného, pre neho priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

V nadväznosti na sťažovateľom deklarovany prejav nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníkov konania.

Čo sa týka namietaného preberania časti výpovede svedka (pred okresným súdom) do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ústavný súd je toho názoru, že hodnotenie vierohodnosti výpovede svedka, aj keď ju sťažovateľ popiera, bola v posudzovanom prípade vecou hodnotenia skutkového stavu okresným súdom.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatne pre posúdenie vecí interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie aj náležite odôvodnené.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti sp. zn. 2 Tos 110/2015 z 22. júna 2016 odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Čo sa týka namietaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04,

Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný až na obnovené konanie.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v napadnutom rozhodnutí mohol kvalifikovať ako porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016